

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei
Studentii plătesc pe jumătate
 Străinătatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI
 6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6
 Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ :

Curtea de casație s. I: *Firma N. Perlea S-sori cu Ministerul de Finanțe.*

Idem: *Maria D. Comșea și Nicolae I. Păianu cu Victoria Jose de la Luz Gurrero și G. N. Păianu.*

Curtea de apel din București: *I. Zahareanu et Comp. cu Inles Jaluzot et Comp.*

Tribunalul comercial Ilfov: *Al. Mavrocordat cu B-ca Agricolă.*

Bibliografii.

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ (JURISPRUDENCE ROUMAINE)

Curtea de casație, secția I | Cour de Cassation première chambre
 24 Noembrie 1900 | 24 Novembre 1900

Președinția d-lui Al. Giani, Conseilier
*Firma N Perlea s-orî cu
 Ministerul de Finanțe*

Présidence du M-r A. Giani, Conseiller
*Maison N. Perlea, successeurs,
 contre le Ministère des Fi-
 nances*

Contestație la urmărire. —
 Termen. — Terțe persoane. —
 Art. 20 din legea de urmărire.

Contestation à la saisie-exé-
 cution. — Terme dans lequel elle
 peut être faite. — Tierces per-
 sonnes. — Art. 20 de la Loi des
 poursuites.

*Termenul de 10 zile prevăzut
 de art. 20 din legea de urmărire
 pentru contestații la urmărire
 nu se aplică de cât debitorilor
 sequestrați, iar nu și terțelor per-
 soane, cari nu se află în nici o
 legătură juridică cu creditorul
 care face urmărirea în baza legii
 speciale de urmărire. Termenul
 de contestație pentru terțele per-
 soane este cel prevăzut de dreptul
 comun, adică până la cel din
 urmă act de executare.*

*L'art. 20 de la Loi des pour-
 suites, qui prescrit un terme de
 dix jours pour les contestations
 aux saisies-exécution, n'est appli-
 cable qu'au débiteur saisi; les
 tiers, ne se trouvant en aucun
 rapport de droit avec le créan-
 cier poursuivant, ont, pour for-
 mer opposition, le terme prévu
 par le droit commun, c'est-à-dire
 le dernier acte d'exécution.*

Decisiunea 406/900. — Casată, sentința trib. Ialomița cu No. 299/98, după recursul făcut de Firma

N. Perlea succesori în proces cu Ministerul de
 Finance.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d. consilier R.
 N. Opreanu;

Pe d-l avocat V. Lascăr în desvoltarea motivului de
 casare; și pe d-l avocat N. Niculescu din partea Minist.
 de Finance în combateri.

Deliberând,

*Asupra mijlocului de casare invocat, în următoarea
 cuprindere:*

«Exces de putere și violarea art. 20 din legea de ur-
 mărire și a art. 10 din aceiaș lege.

«Administrațiunea financiară a județului Ialomița
 pretinzând că i se datorește o sumă de bani de
 către d-na Ecaterina Enescu, a sechestrat o avere a
 d. N. V. Perlea din Brăila.

«Interesatul d. N. Perlea a făcut contestațiune în
 baza art. 20 din legea de urmărire contra acestei ur-
 măriri nedrepte și Administrația financiară a respins
 contestația ca nesușinută și tardivă. Apel s'a făcut la
 tribunal în termenul legal și tribunalul constatând
 în fapt că somațiune nu s'a făcut, d. N. V. Perlea,
 pretinde că după art. 10 din legea de urmărire în
 ceia ce privește, pe terții urmăriți, termenul de con-
 testațiune nu poate fi de cât al urmăririi și dar bine
 s'a respins contestația ca tardivă și respinge ca nefondat
 apelul.

«D-l N. V. Perlea, era în termen când a făcut con-
 testațiunea și dar prin exces de putere numai și prin
 violarea art. 10 și 20 din legea de urmărire, s'a respins
 apelul.»

Având în vedere sentința supusă recursului din care
 rezultă că recurentul N. V. Perlea, fiind urmărit în a-
 vereea sa pe baza legii de urmărire, de către adminis-
 trația financiară a județului Ialomița, pentru o sumă
 de bani, ce d-na Ecaterina Enescu, datora Statului din
 arenda moșiei Reviga, a făcut contestație la această
 urmărire; Că administratorul financiar sus numitului
 județ, și tribunalul, prin sentința supusă ađi recursului
 pe motiv că contestația a fost făcută peste termenul
 de 10 zile prevăzut de art. 20 din legea de urmărire,
 a respins contestația ca tardivă;

Considerând că acest termen fixat pentru facerea
 contestațiunilor, nu se poate aplica de cât debitorilor

sequestrații iar nu și terților persoane cari nu stau în nici o legătură juridică cu creditorul care face urmărirea, în virtutea legii speciale de urmăriri;

Considerând că prin expresiunea de «comunicare» nu se poate înțelege de cât comunicarea făcută debitorilor urmăriți, adică persoanelor direct interesate în cauză, iar nu și celor-l'alte terțe persoane interesate, precum e în specie, recurentul N. V. Perlea, care de sigur în acel moment, n'a avut nici o cunoștință despre urmărirea excepțională exercitată de Stat, și căruia nu i s'a făcut nici o comunicare, pentru a i se aplica un termen așa de scurt de 10 zile, prescrise de citatul articol;

Că, prin urmare, termenul de contestație pentru asemenea terțe persoane interesate, nu poate fi acel prescris de legea specială de urmăriri, ci acel prevăzut de dreptul comun, adică până la cel din urmă act de executare;

C'ast-fel fiind, când tribunalul aplică recurentului termenul prevăzut de art. 20 din legea de urmărire dă o greșită interpretare acestui articol și prin urmare motivul este întemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

1 Decembrie 1900

Președinția d-lui Gr. Lahovari, președ.

Maria D. Comșa și Nicolae I. Păianu cu Victoria José de la Luz Gurrero și G. N. Păianu

Presumpțiunea de proprietate a mobilelor.—Proba contrarie.—Interrogatoriū, Martori.—Ne admisibilitatea lor.—Violare de lege.

Cerere nouă în apel.—Dare de socoteli de către prepusul unui coerede.—Mijloc de apărare.—Cerere în subsidiar.—Admisibilitatea ei nu oprește repetarea cererei principale în apel.

1. Presumpțiunea că proprietarul unei case este și proprietarul mobilelor aflate în acea casă, nu este o presumpție ce nu se poate combate prin proba contrarie. In consecință instanțele judecătorești violează legea când pe un asemenea motiv refuză chemarea la interogatoriū a proprietarului casei pentru a răspunde dacă mobilele aflate într'ensă nu sunt ale succesiunii.

Se violează asemenea legea când pe motiv că nu se precizează anume mobilele ce se pretind a fi sustrate de la masa

1 Décembre 1900

Présidence de M-r Lahovary, président

Marie D. Comsha et Nicolas J. Paiano contre Victoria José de la Luz Gurrero et G. N. Paiano

Présomption de propriété sur les meubles.—Preuve contraire.—Interrogatoire.—Témoins.—Inadmissibilité.—Violation de de la loi.

Nouvelle demande en appel.—Reddition de comptes par le mandataire d'un cohéritier.—Moyen de défense.—Demande subsidiaire.—Son admissibilité n'interdit pas la reproduction en appel, de la demande principale.

1. La présomption que le propriétaire d'une maison a aussi un droit de propriété sur les meubles qui la garnissent, n'est pas de celles qui ne se puissent combattre par la preuve contraire. C'est, en conséquence, violer la loi que de refuser, à l'appui de cette présomption, l'assignation du propriétaire de la maison, à l'effet d'avoir à déclarer, sur interrogatoire, si les meubles qui la garnissent ne font pas partie de la succession.

Le rejet de la preuve par témoins qui avait pour but d'établir le détournement de meubles appartenant à une masse successorale, constitue, de même, une

succesorală, se refuză proba testimonială prin care se tinde tocmai la dovedirea acestui fapt. (Art. 1204 C. civ., 227 Pr. civ.)

2. Nu este cerere nouă și prin urmare se poate propune pentru prima oară înaintea Curței de apel, cererea făcută de o parte din erezi de a se da socoteli cu privire la tăierea unui păduri, de către prepusul unuia din coerezi, fiind-că rezultatul unor asemenea socoteli tinde la diminuarea pretențiunilor aceluși coerede și prin urmare e un mijloc de apărare din partea celor-l'alți coerezi în procesul de eșire din indiviziune. (Art. 327 Pr. civ.)

3. Curtea, respingând cererea a o parte dintre erezi, de a se obliga coeredele mandatar al lui decujus de a da socoteli despre administrațiunea sa în timpul vieții decujusului, pe motiv că acești erezi și-au rezervat dreptul înaintea primei instanțe de a face o deosebită acțiune asupra acestui punct, comite o eroare grosieră de fapt și violează legea, când în fapt se constată că înaintea primei instanțe erezii au cerut să li se predea socotelile cu ocazia procesului de eșire din indivisie, și numai în subsidiar să li se reserve acest drept, pe care de alt-fel îl aveau de la lege, ca pe cale de acțiune principală să ceară acele socoteli coeredelui lor. (Art. 737 și 738 C. civ.)

violation de la loi, quand il se fonde sur l'imprécision des meubles que l'on prétend avoir été soustraits. (Art. 1204 du Code civil—1354 français.—227 du Code de proc. civile—324 français).

2. La demande de reddition de comptes, formulée, dans un procès de sortie d'indivision, par quelques uns des héritiers contre le cohéritier dont le mandataire a eu la coupe d'une forêt de la succession, ne constitue pas une nouvelle demande qui ne puisse être proposée, pour la première fois, en appel, car cette reddition de comptes aura pour résultat de diminuer les prétentions du cohéritier contre lequel elle a été formulée: ce n'est là de leur part qu'un moyen de défense. (Art. 327 du Code de proc. civile—464 français).

3. Rejeter la demande de reddition de comptes, formulée par quelques uns des héritiers contre leur cohéritier, mandataire du decujus, pour l'administration de ses biens, par le motif, qu'en première instance ils se sont réservé le droit d'intenter à ce sujet, une action distincte, c'est commettre une grossière erreur de fait et ne tenir aucun compte des prescriptions de la loi, quand, par le fait, il est constant que l'objet principal de leur demande en première instance, à l'occasion du proces de sortie d'indivision, a été la reddition des comptes, et que ce n'est que, subsidiairement, qu'ils ont demandé qu'on leur réservât le droit, reconnu, d'ailleurs, par la loi, d'agir, en principal, pour l'obtention de cette reddition de comptes. (Art. 737 et 738 du Code civil—828 et 829 français).

Decisiunea 414/900.—Casată, decisiunea Curței de apel Craiova, s. II No. 72/98, după recursul făcut de Maria D. Comșa și altul în proces cu Victoria José de Luz Gurrero și G. N. Păianu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d-l consilier Gr. M. Buiuciu;

Pe d-nii avocați Thoma Stelian în desvoltarea motivului al IX de casare, d-l Barbu Păltineanu asupra motivelor 1, 2, 3, 4, 5 și 6, iar d-l Comșa în desvoltarea motivelor 7 și 8 de casare;

Pe d-nii avocați Mitescu, Rosenthal și Sipsomo în combaterea motivelor.

Deliberând,

Asupra motivelor III, IV și V de casare :

III. «Violarea art. 227 Pr. civ. combinat cu 1204 C. civ. Esces de putere și eroare grosieră de fapt. Curtea 'mă respinge chemarea la interogator a lui G. Păianu, prin care voiam să dovedesc că au mai rămas în succesiune în casa de la Craiova și alte mobile de cât acele pe care el le declară și că toate aceste mobile se stăpânesc de dânsul.

«Argumentul Curței că n'ași fi precizat ce anume avere s'a sustras constituie o violarea a principiilor din textele de lege sus menționate de oare ce pe de o parte în sistemul legii noastre, partea care cheamă la interogatoriū nu e ținută să precisese faptele, pe de altă parte eū indicam în mod destul de precis ce fapt voiam să dovedesc cu interogatoriul în cât din acest punct de vedere, Curtea comite o eroare grosieră de fapt și un esces de putere.

«Curtea 'mă respinge proba cu martori spre a dovedi existența acelorasi mobile, de care tratează motivul precedent și tot pe argumentul că n'ași fi precizat ce anume mobile. Faptul însă așa cum 'l articulam eū, era destul de precis formulat pentru ca judecătorul să vadă că e vorba de un fapt conchisător în cauză și pentru care proba cu martori este admisibilă.

«Arătarea în detaliū a mobilelor era să se facă de martori.

«Ea comite un esces de putere atunci când fiind vorba de o universalitate juridică, ca o succesiune mobilă, 'mă cere ca nu numai să arăt faptul ci să dau în privința lui detalii pe care legea nu le cere și partea ar fi putut să nu le știe».

V. «Omisiune esențială, esces de putere și eroare grosieră de fapt.

«Am susținut, că se află într'o casă de la țară, rezervată proprietăței, mobile ale succesiunii, cari nu se află pe lista prezentată de N. G. Păianu și pe care le consideram deci ca sustras, ceream să se inventarieze aceste mobile și în orī-ce cas existența lor s'o stabilesc prin interogatoriū și proba cu martori, pe care le cerusem în general pentru mobilele sustras. Curtea omite a spune pentru ce în privința acestora 'mă respinge aceste mijloace de probă ; afirmă că nu i s'a dovedit că ar fi fost vre-un conac rezervat proprietarului de și din actul de esertisă se vede că sunt la țară două case în două locuri diferite. Grație acestei omisiuni și erori grosiere de fapt ajunge la conclusia că orī-ce mobile s'ar afla în ambele case de la țară sunt ale arendașului. Lucrul acesta însă nu'l susține nici însuși G. Păianu, care cu toate că în mod indirect profita din conclusia trasă de Curte, totuși nici odată n'ar accepta'o când s'ar găsi față cu arendașul».

Având în vedere că Curtea de apel, fiind chemată a se pronunța asupra cererei făcută de G. N. Păianu, de eșire din indivisiune și împărțirea averei rămasă de la defuncta Maria Păianu, — recurenții de astă-zī aū pretins în primul rënd că averea mobilă ce este de împărțit nu e numai aceia arătată de G. N. Păianu în lista ce a prezentat, dar toată averea mobilă aflată atât în casa din Craiova cât și la conacul de la moșia Rojiștea și a cerut a dovedi aceasta prin che-

marea la interogator a lui G. N. Păianu și ascultare de martori ;

Având în vedere că în ceea ce privește mobilele din casa din Craiova, Curtea 'i respinge cererea pe următoarele două motive : 1) că proprietarul acelei case fiind G. N. Păianu, el este presupus a fi proprietarul acelor mobile și al 2) că interogatoriul și proba cu martori nu se poate admite de oare-ce dânsii nu precizează ce anume avere s'a sustras ;

Considerând că presupțiunea că proprietarul unei case este și proprietarul mobilelor ce se află în acea casă, nu este o presupțiune care să nu se poată combate prin proba contrarie, și dar Curtea nu putea, întemeindu-se pe această presupțiune, a respinge do- vada ce voia a se face prin interogatoriul părței și ascultarea de martori ;

Considerând de asemenea că recurenții prin interogatoriū și martori, voind a proba că mobilele din casa din Craiova făceau parte din averea defunctei, Curtea nu putea, pe motivul că recurenții n'aū precizat ce anume mobile 'i-a sustras, să declare că cererea lor nu se poate admite : căci, ceea-ce dânsii voiaū a dovedi era că mobilele ce se află în acea casă erau averea defunctei și prin urmare se precisa în mod lămurit ceea-ce se propunea a se dovedi ;

Având în vedere în ceea ce privește mobilele de la moșia Rojiștea, că Curtea a respins recurenților do- vada ce dânsii cereaū să facă, invocând presupțiunea că toate mobilele ce s'ar găsi la țară ar fi proprietatea arendașului de oare-ce nu s'a dovedit cu nimic că s'a rezervat veri-un conac pe seama proprietăței său că s'a arendat proprietatea fiind acest conac mobilat ;

Considerând că Curtea nu putea fără a comite un esces de putere să respingă cererea recurenților de a dovedi prin interogatoriū și martori că mobilele din acest conac erau averea defunctei, afirmând că nu s'a dovedit cu nimic aceasta, când partea tocmai pentru a dovedi acest fapt cerea admiterea acestor dovezi ;

Considerând că ast-fel fiind motivele privitoare la mobilele din casa din Craiova și de la moșia Rojiștea sunt întemeiate.

Asupra motivului al VIII de casare :

«Violarea art. 327 Pr. civ. Cererea făcută de mine înaintea Curței că G. Păianu să dea socotelī cu privire la pădurea tăiată de G. Boțoiu, prepusul său, nu constituie o cerere nouă de oare ce într'un partagiū, fie care parte e și reclamantă și pârâtă în același timp și o cerere de socotelī între copărțitori, constituind unul din elementele operațiunii complexe a partagiului, nu poate fi considerată ca cerere nouă în cazul art. 327 Procedura civilă».

Având în vedere că Curtea de apel respinge cererea recurenților că G. N. Păianu să dea socotelī cu privire la pădurea tăiată de G. Buțoiu, prepusul său, pe motiv că o asemenea cerere nefiind făcută la tribunal nu se poate deduce pentru prima oară în apel, fiind o cerere nouă ;

Considerând însă că cererea făcută de recurenți, în calitate de coherezi ai lui G. N. Păianu, ar avea de efect, în cas când s'ar dovedi că dânsul este dator la masa succesorală o sumă în urma lichidărei acestor

socotelii; a micșora partea ce i s'ar mai cuveni la împărțirea averii succesoriale; că dar, o asemenea cerere fiindănd a reduce pretențiunea lui G. N. Păianu nu poate fi privită de cât ca un mijloc de apărare și prin urmare putea fi propusă pentru prima oară în apel; Considerând că ast-fel fiind, și acest motiv e fondat; *Asupra motivului IX de casare:*
«Eroare grosieră de fapt, esces de putere, violarea art. 737 și 738 Cod. civil.

«In privința cererii mele că G. N. Păianu să dea socoteală ca mandatar de administrațiunea sa în timpul vieții autoarei, Curtea decide, că nu mai pot deduce în apel această cerere, de ore ce așa fi cerut de la tribunal să 'mă admită a mi se reserva dreptul de a face pentru dânsa deosebită acțiune și tribunalul 'mă-a rezervat acest drept.

«Decisând ast-fel, Curtea comite o eroare grosieră de fapt și un esces de putere de oare ce eu n'am cerut la tribunal a mi se reserva dreptul la o acțiune deosebită, de cât dacă tribunalul găsea că după lege pretențiunea mea nu se mai putea lichida cu ocazia partiului, tribunalul dar n'a judecat așa după cererea mea, ci fiind că așa a crezut el; 'mă-a respins cererea principală și a admis pe cea subsidiară, care de alt mîntrelea se sub. înțelege de sine chiar de nu o formulam. Făcând ast-fel, tribunalul a violat art. 737 și 738 C. civil, iar Curtea argumentând ast-fel denaturează cu totul cele petrecute la prima instanță».

Având în vedere că înaintea Curței de apel recurenții au cerut să se oblige G. N. Păianu, în calitate de mandatar al defunctei Maria Păianu, să le dea socoteală de administrațiunea sa în timpul vieții autoarei lor comune, și Curtea le respinge această cerere, pe motivul că dânsii la tribunal au cerut să li se reserve dreptul a face deosebită acțiune asupra acestui punct și că tribunalul rezervându-le acest drept, dânsii dar nu mai pot deduce această cerere în apel;

Considerând însă că este constant în fapt că recurenții au cerut la tribunal ca G. N. Păianu să fie obligat a le da aceste socotelii; că cererea avocatului lor la tribunal, cu ocazia unei înfățișări, de a li se reserva dreptul a face în această privință un osebit proces, n'a fost făcută de cât în cazul când tribunalul ar găsi că pretențiunea lor relativă la predarea socotelilor ar face obiectul unei alte acțiuni, că tribunalul le-a rezervat acest drept pentru că a găsit această pretențiune de dare de socotelii ca făcând obiectul unui nou proces;

Considerând că ast-fel fiind, este inesact în fapt că dânsii au cerut ca predarea socotelilor să formeze obiectul unei acțiuni și că tribunalul s'a întemeiat pe această cerere a lor pentru a le reserva acest drept; că cererea lor de a li se reserva dreptul unei noi acțiuni, nefiind făcută de cât într'un mod subsidiar dânsii erau în drept a cere înaintea Curței ca G. N. Păianu să fie obligat la predarea acelor socotelii: că prin urmare, motivul invocat de Curte pentru a le respinge această cerere, constituind o eroare de fapt, mijlocul de casare devine întemeiat.

Pentru aceste motive și fără a mai discuta cele-lalte motive, Curtea, casează, etc.

Curtea de apel din București

Secția II

20 Octombrie 1900

Președenția D-lui Kivu, prim-președinte

I. Zahareanu et Comp. cu Jules Jaluzot et Comp.

Moratoriū.—Sequestru asigurator în timpul duratei moratoriului.—Creditori anteriori acordării lui.—(Art 839 și 837 C. de comerț).

Dispozițiunea art. 839 Cod comercial, care declară că în timpul moratoriului nici o urmărire nu se poate exercita sași continua contra debitorului, pentru fapte anterioare acordării lui, trebuie interpretată în sensul de conservare, cum este un sequestru asigurator nu sunt posibile; căci alt-fel ar deveni iluzorie dispoziția art. 837 care prescrie liquidarea averii debitorului, de oare-ce sequestrul are drept rezultat imobilizarea averii sechestrate).*

Curtea,

Asupra apelului făcut de I. Zahareanu & Co., contra sentinței tribunalului Ilfov, secția comercială cu No. 2622/900;

Având în vedere debaterile părților, actele prezentate, precum și concluziunile scrise;

Având în vedere că motivul pe care apelantele își bazează apelul său, motiv invocat atât la prima instanță cât și dezvoltat azi în apel, este că dânsul fiind comerciant și obținând un moratoriū, posterior sentinței prin care i se acordă moratoriul și în tot intervalul cât durează această stare, nici o acțiune nu se poate introduce contra sa, precum și nici o măsură, fie ea chiar conservatoare, nu se poate lua de nici un creditor asupra averii sale, conform art. 839 Codul comercial;

Având în vedere și obiecțiunile aduse de intimat, că de și în adevăr apelantele Zahareanu & Comp. a obținut un moratoriū, sentința însă a tribunalului prin care îi acordă moratoriul nu' este opozabilă, el nefiind citat în mod legal la pronunțarea ei și II/ că chiar de 'i va fi opozabilă, totuși legea îi conferă dreptul că în tot intervalul cât durează starea de moratoriū, să ia măsuri de asigurarea averii debitorului său Zahareanu;

Având în vedere că în fapt nu se contestă că Zahareanu mai înainte de a fi declarat în stare de faliment a cerut, și obținut de la tribunalul Ilfov, secția comercială, un moratoriū;

Considerând că după dispozițiunile art. 842 Cod com. tribunalul în prealabil, pentru a se pronunța asupra acestei cereri, trebuie să se convoce toți creditorii în termen scurt, maximul fixat de lege fiind de 15 zile;

Având în vedere că în fapt se stabilește din lucră-

Cour d'appel de Bucarest

2° Chambre

20 Octobre 1900

Présidence de M-r Kivu, premier présid.

J. Zahareanu et C-ie contre Jules Jaluzot et C-ie.

Sursis de paiement.—Saisie-gagerie pendant la durée du sursis de paiement.—Créanciers antérieurs.—Art. 839 et 837 du Code de commerce.

Suivant l'art. 839 du Code de commerce, aucune poursuite ne peut être exercée ou continuée contre le débiteur, pendant toute la durée du sursis de paiement, pour faits antérieurs à l'obtention du sursis. Cette disposition doit être interprétée en ce sens, que toute mesure d'assurance ou de conservation d'une créance, et par conséquent aussi, la saisie-gagerie, est prohibée; la saisie ayant pour résultat d'immobiliser les biens saisis, donner une autre solution serait rendre illusoire les dispositions de l'art. 837 relatives à la liquidation de l'avoir du débiteur.

* In acelaș sens decizia Curței de apel București, secț. I, din 28 Noembrie 1900, publicată în Curierul Judiciar, No. 4 /901.

rile aflate în dosarul tribunalului că toți creditorii au fost convocați, după cum și chiar intimatul prin scrisori recomandate de către judecătorul comisar delegat de tribunal, că acest mod de citare este singurul posibil și admis de legiuitor art. 937 C. com., în această materie, căci a se pretinde că trebuia să fie observate regulile de drept comun prevăzute de Procedura civilă, pentru citarea părților art. 74 al. 5 și 78, intimatul domiciliând afară din țară, este a viola această lege specială și excepțională unde totul este urgent, chiar termenul de convocarea creditorilor fiind numai de 15 zile;

Având în vedere că ast-fel fiind, procedura este regulat indeplinită în persoana lui Jules Jaluzet & C-nie mandantele, indeferent dacă n'a fost citat și mandatarul și obiecțiunea ridicată că sentința nu'i este opozabilă nu poate fi serioasă și cată a fi respinsă ca nefondată.

În ceea-ce privește chestiunea de a se ști dacă în intervalul pe cât durează starea de moratoriu un creditor a cărui creanță este anterioară acordării poate sau nu lua măsură de conservare și de asigurare asupra averii debitorului său, prin a cere și obține înființarea de sechestre asigurătoare :

Considerând că sentințele date în această materie sunt executorii provisorii, conform art. 944 Cod com., ca și orî-ce sentință în materie de faliment de oare-ce acordare de moratoriu nu presupune de cât o stare de încetare de plăți și materia despre moratoriu nu'i cuprinsă de cât în cartea III despre faliment :

Considerând și dispozițiunea art. 839 C. com. care declară că în timpul moratorului nici o urmărire nu se poate exercita, nici o acțiune nu se poate intenta contra debitorului, de cât numai pentru fapte posteroare acordării lui ;

Considerând că de și legiuitorul prin acest articol declară că numai urmărirea nu se pot exercita, ast-fel că o măsură ce ar avea de scop conservarea și asigurarea averii debitorului, pare că ar fi posibilă ;

Considerând însă că o asemenea interpretare ce s'ar da acestui text de lege, este contrarie intențiunii legiuitorului, aceasta rezultând în mod evident din toate dispozițiunile ce tribunalul este obligat a lua o dată cu moratoriu ce acordă :

Considerând că una din principalele obligațiuni și cea mai esențială ce legiuitorul impune tribunalului, o dată cu acordarea moratorului este ca el să oblige pe debitor ca sub supravegherea unei comisiuni de creditori ce el institue să lichideze tot activul art. 837 C. com. ;

Considerând că ast-fel fiind, această dispozițiune legală ar deveni iluzorie și nici o rațiune nu mai există de a se mai acorda moratoriu unui comerciant, atunci când s'ar permite unui creditor de a aplica sechestre, căci ar avea drept rezultat să imobilizeze, isbind de indisponibilitate parte sau totul din averea debitorului lor și lichidațiunea nu ar mai fi posibilă ;

Având în vedere de asemenea că nici interes chiar nu există pentru ca un creditor să aplice sechestre, tribunalul fiind obligat a lua toate măsurile de conservare ;

Pentru aceste motive, Curtea, admite apelul, etc.
(ss) Ath. C. Chivu, I. E. Dobrescu, Em. Athanasiu, Gr. Ștefănescu.

(s) grețier, N. Brătianu.

O p i n i u n e

Având în vedere faptele și motivele din sentința apelată :

Considerând că sentințele prin care se acordă moratorii sunt susceptibile de apel ca orî-ce hotărîri judecătorești date în primă instanță de oare-ce părțile nu pot fi lipsite de beneficiul celor două instanțe de cât atunci când legea o prevede în mod expres cea-ce în cazul de față nu a făcut ;

Considerând că de și toate sentințele date în materie de faliment sunt executorii prin ele însuși în virtutea legii, totuși această dispozițiune nu poate fi întinsă și la acele sentințe care se pronunță înainte ca falimentul să fie declarat și au tocmai de scop, ca în speță, a preveni și a împedica declararea în stare de faliment ;

Considerând că de și moratoriul este pus sub rubrica falimentului totuși nu se poate susține cu succes că el face parte din măsurile prevăzute în această materie și că sentințele pronunțate în această privință sunt executorii, de oare-ce simplul fapt al încetării plăților nu constituie inevitabil un faliment, ci poate fi numai o jenă momentană care se poate termina și alt-fel de cât prin declarare în stare de faliment și că tocmai pentru a se ajunge la o soluțiune mai fericită legiuitorul a instituit moratoriul, care în nici un cas nu poate fi considerat ca o parte a procedurii falimentului pe care este menit a'l evita.

Pentru aceste motive sunt de părere a se respinge apelul făcut de Zahareanu & Comp. și a se confirma sentința tribunalului.

(s) V. Bossy.

Tribunalul comercial Ilfov

25 Noembrie 1900

D-1 D. Florescu, președinte

Al. Mavrocordat cu Banca agricolă

Sequestru asigurător pe fructe prinse de rădăcini. — Avere mobilă. — Art. 907 C. com. — Urmărirea veniturilor imobilului dotal. — În ce condițiuni e permisă. — Act dotal. — Clausă de inalienabilitate a veniturilor dotale. — Dacă e licită. — Art. 1248, 1233 C. civ.

Fructele prinse de rădăcini, sechestrate în vederea timpului când vor fi recoltate și prin urmare mobilizate, sunt a se considera ca avere mobilă. — Tribunalul comercial po a te,

Tribunal de commerce de Bucarest

25 Novembre 1900

M-r D. Florescu, président

A. Mavrocordat contre le Banque Agricole

Saisie-gagerie sur des fruits pendants par les racines. — Biens meubles. — Art. 907 Code de commerce. — Poursuite des revenus des immeubles dotaux. — À quelles conditions elle est permise. — Contrat de dot. — Clause de l'inaliénabilité des revenus dotaux. — Si elle est licite. — Art. 1248, 1233 Code civ. roumain (1554, 1540 français).

Les fruits pendants par les racines, qui ont été saisis en vue du jour où ils seront cueillis, et, par conséquent, mobilisés, sont considérés comme biens meubles. — Le tribunal de com-

prin urmare, să ordone înființarea unui atare sequestru.

Din întreaga economie a legii noastre civile rezultă că scopul regimului dotal este conservarea dotei și că destinația dotei este de a ajuta pe bărbat ca să susțină sarcinile căsătoriei. Așa fiind, veniturile dotale trebuiesc să fie lovite de indisponibilitate, cel puțin întru atât întru cât ele sunt necesare pentru a satisface nevoile menajului. Restul, numai, poate fi considerat ca avere a bărbatului, supusă posibilității unor urmăriri din partea creditorilor acestuia.

Legiuitorul stabilind în art. 1248 C. civ. inalienabilitatea fondului dotal, a înțeles să dea și mijloacele pentru a păstra acest principiu, și mijlocul cel mai important este indisponibilitatea veniturilor dotale. O dispozițiune contractuală care proclamă, în mod expres, un principiu pe care legiuitorul l'a subînțeles, nu poate fi considerată ca ilicită sau contrară ordinii publice.

Tribunalul,

Având în vedere contestația făcută de Al. Mavrocordat prin petiția reg. la No. 10260 din 1900 contra sequestrului asigurător ordonat de acest tribunal prin jurnalul 1469 din 1900 în urma cererei Băncei Agricole și efectuat de portărelul tribunalului Ialomița în ziua de 22 Ianuarie 1900 pe fructe prinse de rădăcină precum și pe altă avere mobilă găsită pe moșia Colilia;

Având în vedere alegațiunea contestatorului Al. Mavrocordat care invoacă nulitatea sequestrului ordonat de acest tribunal pe fructele prinse de rădăcină ale moșiei Colilia pe motiv că tribunalul comercial are în materie de sequestru o competență limitată stabilită prin art. 907 Cod com.; că competența sa fiind excepțională în această materie, acest tribunal nu poate să ordone o atare măsură de cât în casurile anume arătate de lege; că art. 907 Cod com. dă în competența tribunalului comercial numai sequestru asigurător pe averea mobilă; că în speță fiind vorba de fructe prinse de rădăcină, adică de imobile prin natura lor (art. 465 Cod civ.), acest tribunal nu avea calitatea să ordone un asemenea sequestru;

Considerând că aceste fructe nu sunt sequestrate de cât în vederea timpului viitor când vor fi recoltate și prin urmare mobilizate; că chiar vânzarea unor asemenea fructe e socotită de legiuitor ca o vânzare mobilă, aceasta și din punctul de vedere al capacității vânzătorului, că o asemenea vânzare e considerată ca un act de administrațiune: fructele fiind destinate să fie culese și din punctul de vedere al drepturilor cre-

merce en peut, par conséquent, ordonner la saisie.

Il résulte, de l'entière économie de notre législation civile, que le régime dotal a pour but de conserver, intacte, la dot et que la dot a pour objet d'aider le mari a supporter les charges du ménage. S'il en est ainsi, les revenus dotaux doivent être frappés d'indisponibilité, tout au moins dans la mesure où ils sont nécessaires pour satisfaire aux besoins du ménage. Le surplus, seulement, peut être considéré comme étant entre dans le patrimoine du mari, et peut être soumis à la possibilité des poursuites de la part de ses créanciers.

En établissant, dans l'art. 1248 du Code civil, l'inaliénabilité du fonds dotal, le législateur a voulu mettre, à la portée des intéressés, des moyens propres à sauvegarder ce principe; le moyen le plus efficace réside en l'indisponibilité des revenus dotaux. Une disposition contractuelle qui proclamerait, expressément, un principe que le législateur a sous-entendu, ne peut pas être considéré comme illicite, ou comme contraire à l'ordre public.

ditorilor ipotecari înscrisi asupra imobilului și din punctul de vedere al drepturilor de înregistrare, căci fructele prinse de rădăcină ca și cele separate nu sunt supuse taxelor de înregistrare și în fine din punctul de vedere al funcționarului competente pentru a efectua o asemenea vânzare: art. 475 Cod pr. civ. stabilește pentru asemenea vânzări competența portărelului, ca și pentru vânzările de mobile; că aceasta fiind adevărat pentru vânzare, e evident că trebuie să considerăm și sequestrul pus pe o asemenea avere ca un sequestru pe avere mobilă;

Că de și s'ar părea la prima vedere că există o inconsecință a legiuitorului, de oare-ce el prin art. 465 Cod civ. proclamă că fructele prinse de rădăcină sunt imobile prin natura lor, trebuie să vedem însă de unde am luat noi această urmărire pe fructe prinse de rădăcină și care era tradițiunea urmată în această privință în legislațiunea de origină; că din acest punct de vedere legiuirea geneveză, care a servit drept călăuză legiuitorului român în această privință reproduce aproape și densa dispozițiunile din Codul francez de procedură și tradițiunea, care a inspirat pe legiuitorul francez. Consideră fructele prinse de rădăcină ca mobile înainte de separațiunea lor, când se apropiau de coacere, la o epocă fixată în mod deosebit în diferitele provincii;

Că de și e contestabil că avem o derogățiune la principiul stabilit de art. 465 Cod civ., trebuie să adăogăm însă că această derogățiune întemeiată pe considerațiuni foarte puternice; căci această urmărire e creată și în folosul debitorului pe care l' scutește de cheltuelile mult mai mari ale unei urmăriri imobiliare și în acela al creditorului, care evită prin acest mijloc întârzierile și dificultățile mult mai mari ce există în exproprierea imobiliară;

Pentru aceste considerante, tribunalul găsește acest motiv de contestație ca neîntemeiat.

Având în vedere că contestatorul de și recunoaște la interogatorul luat în instanță la 1 Noembrie că datorește o certă sumă Băncei Agricole, invoacă însă că imobilul al cărui venit se urmărește de Banca Agricolă este imobil dotal și ca atare veniturile sale nu se pot urmări atât conform legii, cât și mai ales conform contractului său de căsătorie;

Având în vedere că din actul dotal al soților Mavrocordat autentificat la tribunalul Ilfov, secția notariat la 4 Ianuarie 1892 și transcris la No. 8 din 5 Ianuarie același an, se constată că d-na Zoe P. Ghica, la trecerea sa în căsătorie cu d. Alex. Mavrocordat, și-a constituit ca dotă a 3-a parte din moșia Colilia; că prin acelaș contract se spune în mod categoric că regimul matrimonial va fi regimul dotal, cu adaos expres că veniturile dotale nu vor putea fi nici cedate nici sequestrate, dar vor putea fi percepute cu anticipățiune pe anul curgător, în cas de mare nevoie, cu consimțimântul înscris al ambilor soți;

Având în vedere alegațiunea făcută de defendoarea că comf. art. 1242 Cod civ. bărbatul este usufructuarul bunurilor dotale, că adică veniturile dotale sunt proprietatea lui, că conform principiului stabilit de art. 1718 Cod civ., toate bunurile cuprinse în patrimoniul

unei persoane constituie gagiul comun al creditorilor săi, de unde rezultă că veniturile dotale pot fi urmărite de creditorii bărbatului;

Considerând că din întreaga economie a legii noastre civile rezultă că scopul chiar al regimului dotal este conservarea dotei, așa ca să se poată efectua o restituțiune integrală în ziua desfacerei căsătoriei, de unde rezultă că în timpul căsătoriei dota nu poate fi atacată; că dacă am admite posibilitatea pentru soț de a dispune cum voește de veniturile dotale și pentru creditorii soțului de a putea urmări acele venituri, soții s'ar vedea expuși de a epuiza mijloacele ordinare de existență și de a recurge la mijloacele extra-ordinare prevăzute de art. 1253 Cod. civ. al. 2, adică să vîndă imobilul dotal cu autorizarea justiției pentru a se procura alimentele familiei; că de și art. 1248 Cod. civ. stabilește inalienabilitatea numai a imobilului dotal, ne vorbind nimic despre întinderea acestei inalienabilități la venituri, nu e mai puțin adevărat că art. 1233 Cod. civ. arată scopul pentru care e destinată dota: să ajute pe bărbat să susțină sarcinile căsătoriei;

Considerând că acestea fiind principiile, este imposibil de a nu recunoaște că dota are o destinație hotărîită, că veniturile dotale trebuie să satisfacă nevoile menajului și numai apoi ar putea fi considerată ca avere a bărbatului, supusă posibilității de urmărire, că prin urmare veniturile dotale trebuie să fie lovite de indisponibilitate cel puțin într'o măsură care ar corespunde cu nevoile menajului;

Avînd în vedere că în speță defendoarea aleagă că de și în actul dotal al soților Mavrocordat se stabilește în primul rînd inalienabilitatea veniturilor dotale, se recunoaște însă posibilitatea pentru soț în cas de mare nevoie și cu consimțimîntul înscris al ambilor soți a lua venitul cu anticipațiune însă numai pe anul curent, că, în speță, pretinde defendoarea, suma împrumutată de Banca Agricolă nu reprezintă nimic alt-ceva de cît o parte din venitul luat cu anticipațiune încă din anul 1895, în cas de mare nevoie; că pentru dovedirea acestui din urmă fapt cere proba testimonială;

Avînd în vedere că din actul dotal al soților Mavrocordat reiese că se stipulează în primul rînd inalienabilitatea veniturilor dotale, că aceste venituri nu vor putea fi nicî cedate, nici sechestrate, că nu mai în cas de mare nevoie vor putea fi percepute cu anticipațiune;

Considerând că din chiar termenii întrebunțați în act rezultă că s'a înțeles a se opune cesiunea la percepțiune, că prin termenul percepțiune părțile au înțeles strîngerea sa primirea veniturilor imobilului de la debitorul acestor venituri, adică de la arendaș; că faptul de a fi primit o sumă de la B-ca Agricolă cedându-i în schimb dreptul de a cere veniturile unui imobil nu poate fi socotit drept percepțiune, că este o cesiune și ca atare interzisă de actul dotal; că din actul dotal reiese în mod clar că soților Mavrocordat li se permite numai în cas de mare nevoie să ia cu anticipațiune de la arendaș venitul imobilului dotal pe întreg anul curent.

În ceia ce privește obiecțiunea ridicată de defendoare că cauza de inalienabilitate a veniturilor dotale e ilicită și prin urmare conform art. 5 Cod. civ. e nulă:

Considerînd că legiuitorul stabilind în art. 1248 Cod. civ. inalienabilitatea fondului dotal a înțeles să dea și mijloacele pentru a păstra acest principiu și mijlocul cel mai important este indisponibilitatea veniturilor acestui imobil: veniturile averii dotale fiind destinate să întămpine sarcinile căsătoriei; că întru cît acesta este spiritul legiuirii noastre nu se poate califica o dispozițiune, care proclamă în mod expres un principiu pe care legiuitorul l-a sub înțeles ca contrarie ordinii publice saū ilicită.

Pentru aceste motive, redactate de d. jude supleant Paul Negulescu, admite contestațiunea.

(s) D. Florescu, P. Negulescu.

BIBLIOGRAFIE

Traité théorique et pratique d'assistance publique par H. Derouin (secrétaire général de l'administration de l'assistance publique), A. Gory (inspecteur de l'administration de l'assistance publique) și F. Worms (avocat à la Cour d'appel, membre du conseil de surveillance de l'assistance publique), avec une préface de M-r H. Berthélemy (professeur de droit administratif à l'Université de Paris).—2 vol. Paris, 1900, L. Larose, éditeur, 22, Rue Soufflot. — Prix fort; 28 francs.

În toate țările și în toate timpurile, starea de sărăcie a populațiunii a preocupat cu drept cuvînt pe legiuitor.

De aici s'a și născut, în societățile moderne, necesitatea organizării unei asistențe de către puterea publică. Legiuitorul este, în adevăr, dator să intervie pentru a ușura miseria și a da poporului o creștere și o educațiune solidă, care de cu vreme să'l deprindă la muncă; căci a crește și a instrui copiii este a desființa în mare parte miseria, și cu drept cuvînt s'a putut zice că a face ca școala să fie plină este a deșărta temnițele.

Persoanele lipsite de mijloace și care, ca atare, au dreptul la asistența publică, sunt copiii părăsiți, alienații, bătrânii și infirmii și, în fine, persoanele valide care, la un moment dat, pot să nu aibă de lucru.

D-nii *Derouin, Gory și Worms*, într'un stil atrăgător, ne arată în două volume de peste 800 pagine fie-care, diferitele instituții datorite binefacerei private și asistenței publice, menite a ușura durerile și miseriile omenirii suferinde.

Cetind cine-va aceste interesante volume, ușor se va putea convinge cît ne-a mai rămas încă de făcut în această privință pentru ca să ne putem număra și noi între popoarele civilizate.

La noi, în adevăr, afară de legea asupra alienațiilor din 1894, și aceea încă incompletă și

defectuoasă, afară de câte-va institute și spitale datorite inițiativei private, și afară de legea comunală, care, prin art. 5, obligă pe comune a îngriji și procura mijloacele pentru întreținerea copiilor găsiți, infirmilor și săracilor din comună, a avea ospiciile și stabilimentele necesare în acest scop și a contribui la întreținerea celor suferinzi în stabilimentele Statului său de bine-facere, am putea zice că asistența publică este aproape inexistentă. Un singur exemplu va dovedi cele ce afirmăm. Autorii de mai sus ne arată în t. II al operei suscitată (p. 1 urm.), că, în Franția, există mai multe dispoziții legislative pentru internarea și creșterea copiilor părăsiți în anume stabilimente. Tutela acestor nenorociți este încredințată comisiunii administrative a ospiciului, în care ei au fost primiți. Aceste comisii au aceleași îndatoriri ca și un epitrop propriu zis. În fie-care județ, un inspector asistat de mai mulți sub-inspectorii este însărcinat cu supravegherea acestor copii, cărora mai mulți medici plătiți de județ, le dau îngrijirile trebuitoare. În fine, o notiță statistică ne arată (p. 24), că la 31 Decembrie 1897, numărul copiilor asistați în Franția întregă se urca la suma de 110575.

O lege din 24 Iulie 1889 asupra copiilor maltratați și moralmente părăsiți reglementează tutela copiilor a căror părinți, din o cauză sau alta, au pierdut puterea părintească (p. 26 urm.), etc.

La noi, legiuitorul a uitat cu desăvârșire de a se ocupa de soarta acestor nenorocite ființe. Legiuitorul vechiu, mai uman de cât acel modern, departe de a lăsa pe acești copii în părăsire, se ocupă din contră cu cea mai mare sollicitudine din soarta lor și caută a le asigura viitorul; căci atât după Regulamentul organic al țării românești⁽¹⁾, cât și după Regulamentul Moldovei⁽²⁾, copiii sermanii admiși în ospiciuri sunt puși sub tutela administrațiunii acestor case, ele fiind datorate a se îngriji de creșterea și educațiunea lor. La vârsta de 10 sau 12 ani cel mult, administrația trebuie să-i dea la învățătura unui meșteșug, sau chiar la școală, dacă copilul este înzestrat cu inteligență⁽³⁾.

Acești copii sunt considerați ca ai Statului, și el poate să-i întrebuințeze după cum va crede de cuviință, ținând socoteală de aptitudinile lor⁽⁴⁾. Legiuitorul vechiu este deci cu mult superior legiuitorului modern.

Unele din dispozițiile Regulamentului Moldovei merită mai cu seamă de a fi semnalate aci. Vom reproduce numai câte-va din ele. «Epitropia se

va îngriji de copiii primiți în toată vremea până vor veni la vârsta de 10 ani, unde vor putea fi în stare de a-și câștiga mijloacele viețuirii. Când acești copii vor ajunge la o vârstă unde să poată intra în slujbă, epitropia se va îngriji a așeza pe fiște-care cu chipul cuviincios felului său, în casa unde să poată dobândi o stare sigură și spre a putea trăi cu cinste. Așezând pe acești copii, epitropia va alcătui pentru fiște-care contract înscris, având în vedere mai întâi de a se siguri soarta lor pentru viitorime. Epitropia va întrebuința din vreme în vreme glasul gazetelor spre a încredința pe public în favorul acestor copii și va pofti pe persoanele care din milostivire ar voi a se însărcina cu creșterea unor sau mai multor dintr'înșii, spre a se arăta aceste persoane la epitropie. Epitropia nu va încredința pe acești copii de cât la persoane cunoscute și cinstite, și va priveghea mai cu dinadinsul întru aceea ce se atinge de așezarea copiilor de partea femească, etc.»

Dintre copiii orfani și părăsiți, fetele sunt acele care merită mai mult protecțiunea legii, pentru că statistica ne dovedește că ele servesc a alimenta prostituția. Ei bine, pentru a împedica pe cât se poate acest rău, vechea legiuire organică a Moldovei ea măsură de ocrotire în favoarea fetelor tinere, voinde ast-fel a pune o stavilă desfrăului și a asigura pe cât îi stă cu putință curățenia moravurilor, care este cea mai mare garanție a libertății și fără de care legile cele mai bune rămân neputincioase.

Eată reflexiunile ce mi-a sugerat citirea cărței d-lor *Derouin, Gory și Worms*. Mărturisesc însă că am rămas întristat când am văzut cât suntem de inapoiți și cât de nedrept este legiuitorul actual, când el uită sau se face a uita pe acei cari nu au nici un protector. Legea singură putea să-i apere, dar vai, nici ea nu s'a gândit la dênșii!

D. Alexandresco

BIBLIOGRAFIE

A eșit de sub tipar și se găsește la autor, la librăria universală *Leon Alcalay* și la Redacțiia acestui ziar.

TOMUL AL VI-lea (PARTEA II)

DIN

DREPTUL CIVIL ROMÂN

DE

DIMITRIE ALEXANDRESCO

Fost consilier la Inalta Curte de casație și justiție

CUPRINZIND

Explicarea art. 1092—1157

PREȚUL 10 LEI

(1) Anexa II, secțiia 1—3, capit. VIII.

(2) Anexa F, secțiia III, capit. III, art. 111—131.

(3) Art. 45 Regul. țării românești.

(4) Art. 43 Regul. țării românești.